

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρέχον εἰς τὴν γνώσιν ἡμῶν ὑψηλὰς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἀπριλίου 1897

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 18

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 129)

Ἡ παρατήρησις τοῦ Αὐτοκράτορος εἶχε κάμῃ συγχρόνως τὰ δύο παιδιά νὰ μειδιάσουν, καὶ τὸ μειδιάμα των ἐκεῖνο τῷ ὄντι καθίστα τὴν ὁμοιότητά των πλέον καταφανή.

— Δὲν σὰς φαίνεται καταπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Σιδωνίαν Μοραντζή, ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμενεν ἐκ συστολῆς εἰς κάποιαν ἀπόστασιν, ὥστε τώρα μὲν εἶδεν ὁ Ναπολέων.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ γηραιά δεσποινίς. Καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα παρατηρήσει...

— Βλέπετε λοιπόν;

Κατόπι, στραφεὶς ἀποτόμως πρὸς τὸν πολίτην Δαγκέν, ὁ ὁποῖος κατῴρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὴν φιάλην καὶ προσεπάθει τώρα νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸν κορμὸν ἐνδὸς δένδρου:

— Πολῖτα Δαγκέν, εἶπεν, — ἡξεύρω ὅτι ἀγαπᾶτε αὐτὸν τὸν τίτλον — μὴ κρύπτεσθε· εἶνε περιττόν' σὰς εἶδα! Ἐξακολουθήσατε τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατεγίνεσθε ὅταν ἦλθα, καὶ ἀνοίξατε τὴν φιάλην σας. Ἄν ἡ Δεσποινίς τὸ ἐπιτρέπη, πίνω κ' ἐγὼ εὐχαρίστως ὀλίγην σαμπάνιαν εἰς ὑγείαν τῆς!

— ὦ, Μεγαλειότατε!.. ἐψέλλισεν ἡ Δεσποινίς Μοραντζή, μὲ χεῖλην τρέμοντα ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ μὲ μίαν ὑπόκλησιν τοῦ παλαιοῦ συμμοῦ τόσο βαθεῖαν, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι οὐδέποτε ὀάνηγεῖρετο... Ἐβύθισε κατόπι τὰς χεῖράς τῆς εἰς

τὸ καλάθιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ ποτήρια, διὰ νὰ λάβῃ ἐν καὶ νὰ το προσφέρῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Ἄλλ' ἡ συγκίνησις τῆς ἦτο τσαούτη, ὥστε ἄλλο δὲν κατῴρωσε παρὰ νὰ τ' ἀνακινήσῃ ζωηρῶς, ὡς ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ τα θραύσῃ ὅλα.

Εὐτυχῶς ἡ Λουκία, πλέον ζωηρὰ καὶ ὀλιγώτερον συγκινημένη ἀπὸ τὴν θείαν τῆς, ἔσπευσεν, ἔλαβεν ἐν ποτήριον καὶ τὸ προσέφερεν ἐπιχαρίτως εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ πολίτης Δαγκέν εἶχεν ἀναλάβῃ μηχανικῶς τὴν φιάλην καὶ προσεπάθει

νὰ τὴν ἐκποματίσῃ — ἀλλ' εἰς μάτην.

Ὁ κύριος Μοραντζή ἔσπευσε τότε πρὸς βοήθειάν του.

Ἄλλ' ὅταν, ἐκτιναχθέντος τοῦ πώματος, ἤθελῃσε νὰ γεμίσῃ αὐτὸς τὸ ποτήριον τοῦ Αὐτοκράτορος,

— Ὁχι, ἀφῆστε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Ναπολέων. Ὁ φίλος σας ἀνέλαβε νὰ μας χρησιμεύσῃ ὡς οἰνοχόος. Ἀφῆστε τον λοιπὸν νὰ μας κεράσῃ!

Καὶ ἔτεινε τὸ ποτήριόν του πρὸς τὸν γηραιὸν δημοκρατικόν, ὁ ὁποῖος ὑπεχρεώθη νὰ το γεμίσῃ.

Ὅταν ἐπληρώθησαν ὅλα τὰ ποτήρια,

— Εἰς ὑγείαν τῆς δεσποινίδος Μοραντζή! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, κενώσας τὸ ἰδικόν του. Ὅλοι τὸν ἐμμήθησαν.

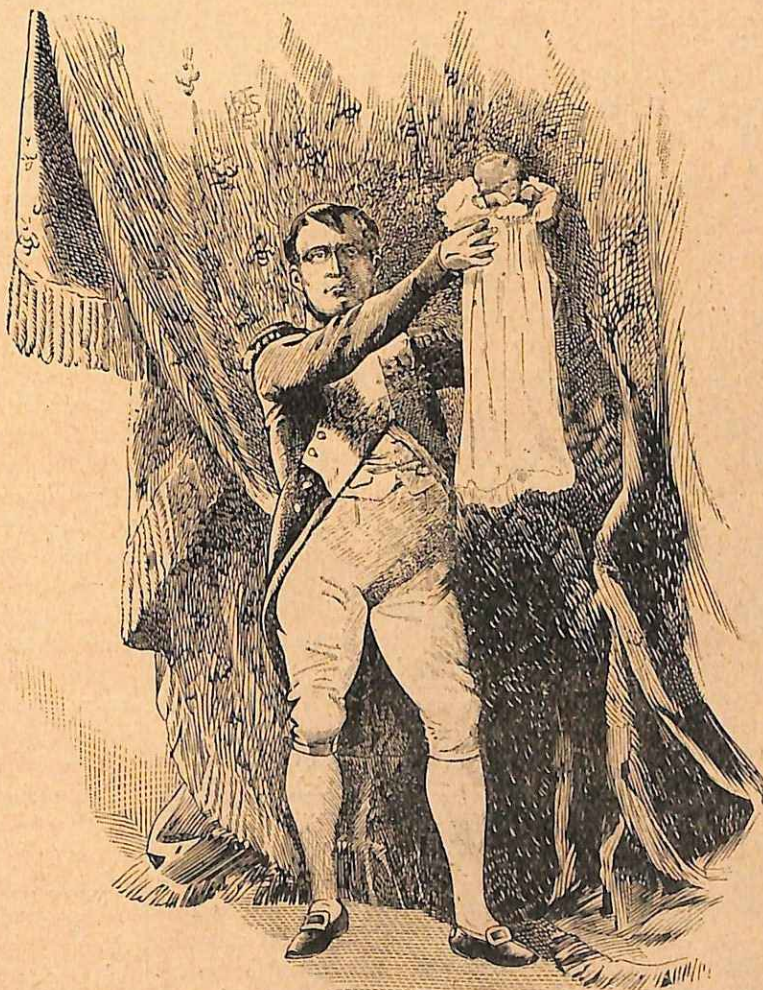
— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, χαίρετε!

Ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν Δαγκέν, προσέθεσεν:

— Εἰς τὴν πατρίδα μου, ἅμα πῆν κανεὶς μαζὶ μ' ἓνα ἄλλον, ἐτελείωσε, εἶνε πλέον φίλοι. Ἀλλὰ σεῖς δὲν εἴσθε Κορσικανὸς καὶ ἐπομένως δὲν ὑποχρεοῦσθε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰ ἔθιμα τῶν Κορσικανῶν.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέσῃ ἄλλην λέξιν, ἀπεμακρύνθη μεγάλῳ βήμασι.

Μόλις ἐξηφανίσθη, οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην ἤρχισαν ἐν ζωηρᾷ συναυλίᾳ νὰ ἐπαινοῦν καὶ νὰ ἐκθειάζουν τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ Ἐκτωρ, ἡ Λουκία, ἡ Βαβέττα καὶ ἡ Δεσποινίς Μοραντζή ἦσαν οἱ θερμότεροι καὶ εὐγλωτότεροι πανηγυρισταί, ἐν ᾧ ὁ Ἀρχιεφύλαξ ἤρχειτο κατανεύων σιωπηλῶς καὶ ἐπιδοκιμάζων τὰ λεγόμενα, ὁ δὲ πολίτης Δαγκέν συνώδευεν ὅλον ἐν τὴν συναυλίαν μὲ τὴν βαρεῖαν φωνὴν του,

«Κύριοι, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης!»
(Σελ. 138, στήλ. γ'.)

άντηχοῦσαν εἰς χαμηλὸν τόνον βαθυφώνου :

— Τρομερὸς ἄνθρωπος ! Σοῦ ἔχει κατὶ τρόπους διὰ νὰ σε ἐλκύῃ καὶ νὰ σε κατακτῇ, μὰ κατὶ τρόπους, ποῦ εἶνε ἄδύνατον νάντισταθῇ ! Καλέ, χωρίς ἄλλο, αὐτὸς εἶνε μάγος !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Τὸ φθινόπωρον παρήλθεν, ὁ χειμὼν παρήλθεν ἐπίσης, καὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοιξίως.

Ὁ Ἐκτωρ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπηρετῇ ὡς Ἀκόλουθος, χωρίς νὰ φοβῆται πλέον τὰς διαβολὰς τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, διότι ὁ δοῦξ τοῦ Ὀτράντου δὲν κατέχει πλέον τὴν θέσιν ταύτην. Δυσανέστηθαι ἐναντίον τοῦ Ἀυτοκράτορος, διότι ἐν ἀγνοίᾳ τούτου εἶχεν ἀναμιχθῇ εἰς διπλωματικὰς τινας μηχανορραφίας, τὸν ἀπέλυσε πρὸς μεγάλην χαράν τοῦ Ἐκτορος καὶ προπάντων τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία τὸν ἐμίσει ὅσον ἡγάπα τὸν σωτήρ᾽ αὐτῆς.

— Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ τελειώσῃ ἔτσι, εἶπεν ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόλυσιν. Ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε διὰ τὴν κακίαν ποῦ ἔδειξε πρὸς τὸν Ἐκτορα. Καλὰ νὰ πάθῃ !

— Καλὰ νὰ πάθῃ ! ναι ! εἶμαι σύμφωνος ! εἶπε καὶ ὁ πολίτης Δαγκέν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἡ νεάνις ἐξεδήλωσε τὴν χαράν της. Τὸν ἐτιμώρησεν ὁ Θεός, διότι ἤτο παλὴν ἄνθρωπος καὶ ραδιοῦργος. Καὶ τώρα δὲν μὴν εἶνε ἄλλο — ἐξηκολούθησε μὲ κάποιαν ἐρωνείαν — παρὰ νάνταμειφθῇ ὁ Ἐκτωρ καὶ νὰ γίνῃ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, εἰς τὴν θέσιν τοῦ διαδοχικοῦ αὐτοῦ δοῦκος τοῦ Ὀτράντου ! Ἐ ;

— Ὁ Ἐκτωρ Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας ! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία δὲν πιστεύω νὰ γίνῃ ποτέ ! Ἦθελαν ὅμως νὰ ἐγίνετο Ὑπουργὸς τῆς . . . Δικαιοσύνης, διὰ νὰ σας βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, μπάρμπα-Δαγκέν, καὶ νὰ σας μάθῃ νὰ τὸν περιπαίξετε !

Ὅπως δὴ ποτε, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἐκτωρ θὰ ἔβρινε μίαν ἡμέραν τὸ σάββαν, τὸ ὁποῖον ὠνειροπόλει, διὰ νὰ γίνῃ Ὑπουργός, ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἀκόμη μακρὰν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἤρκειτο ὑπηρετῶν τὸν Ἀυτοκράτορα, ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον, ὡς Ἀκόλουθος. . .

Ἡ ἡμέρα τῆς 20 Μαρτίου 1811 ἀνέτειλε μὲ μίαν μεγάλην καὶ χαρμόσυνον εἰδήσιν : Παιδίον ἐγεννήθη εἰς τὸ Κεραμεϊκόν ! Ἡ εἰδήσις αὕτη ἀπὸ πρῶτας ἐν ἀκαρεῖ διαδοθεῖσα εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ συγκινήσεως τοὺς Παρισίους. Οἱ μὲν ἐξήρχοντο εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ πληροφορηθοῦν, ἄλλοι ἤνοιγον διὰ πλάτα τὰ παράθυρά των διὰ νὰ κοῦσουν. . . Ἄν ἡ εἰδήσις

ἦτο ἀληθής, θὰ το ἐμάνθανον ταχέως : θὰ τὴν διελέλυε ἡ ἰσχυρὰ καὶ βροντώδης φωνὴ τοῦ τηλεβόλου, καὶ ἔτειναν ἤδη τὸ οὖς προσεκτικόν, διὰ νὰ τὴν ἀκούσουν εὐθὺς ὡς θὰ ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ. . . Κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τοὺς κήπους, πρὸ πάντων περὶ τὸ Κεραμεϊκόν, παντοῦ ὁ κόσμος ἐπερίμενε νὰ κούσῃ μὲ καρδίαν πάλλουσαν. Ἐξαφνὰ ὑπόκωφος κρότος ἀντήχῃ, δεσπόζων τοῦ ψιθύρου τοῦ πλήθους.

Ἦσαν τὰ μεγάλα τηλεβόλα τῶν Ἀπομάχων, τὰ ὁποῖα ἔλεγον μὲ τὴν ἰσχυρὰν τῶν φωνῶν :

— Ναι ! ὁ Ἀυτοκράτωρ ἔγεινε πατήρ ! Παιδίον ἐγεννήθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Κεραμεϊκόν. Ἄς χαρῇ ὅλη ἡ πόλις, ἄς χαρῇ ὅλη ἡ Ἀυτοκρατορία !

Τότε βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησεν. Αἱ κεφαλαὶ τοῦ ἀμετρήτου ἐκείνου πλήθους ἐκλινον ἐν προσδοκίᾳ ἀγωνιώδει. Οἱ περὶ ἐσταμάτησαν, αἱ ἀμαξαὶ ἐσταμάτησαν, καὶ δὲν ἤκουε τις πλέον παρὰ φωνάς, αἱ ὁποῖαι ἐμέτρων, κατ' ἀρχὰς σιγὰ καὶ κατόπι δυνάτωτερα, τοὺς κανονοβολισμούς, ἐφ' ὅσον ἀντήχουν διὰ τῆς καθαρᾶς καὶ ἡσύχου ἀτμοσφαιρας τῆς πρωίας : Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες ! . . .

Ἡ ὀρειχαλκίνη φωνὴ εἶχεν εἶπῃ μόνον ὅτι ἐγεννήθη παιδίον ! τώρα ὅμως ἐπρόκειτο νὰ εἶπῃ καὶ ἂν τὸ παιδίον αὐτὸ ἦτο ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν. Ἡ γέννησις ἀρσενικοῦ παιδιοῦ θὰ ἐχαιρετίζετο δι' ἐκατὸν καὶ μίαν βολῆς, ἐν ᾧ ἡ γέννησις κόρης δι' εἴκοσι καὶ μίαν μόνον. Καὶ καθεὶς ἤλπιεν ὅτι αἱ βολαὶ θὰ ὑπερέβαινον τώρα τὸν ἀριθμὸν 21. . . Ἀρσενικόν ! αὕτη ἦτο ἡ γενικὴ εὐχὴ ! Ἡ γέννησις παιδιοῦ ἀρσενικοῦ θὰ ἐξησφάλιζε τὴν διαδοχὴν τῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ τὴν ἐπὶ μακρὸν εἰρήνην ! . . .

Καὶ ἡ σιγὴ διαχύνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιβλητικῇ, καὶ τὰ στήθη πιέζονται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς προσδοκίας.

Δέκα ὀκτώ ! . . . δέκα ἐννέα ! . . . εἴκοσι ! . . . εἴκοσι μία . . .

Εἴκοσι δύο !

Ἀρσενικόν ! Ὑῖός !

Καὶ τότε ἀρχίζουν αἱ ζητωκραυγαὶ φρενητιώδεις καὶ ἀτελεύτητοι :

— Ζήτω ὁ Ἀυτοκράτωρ ! Ζήτω ἡ Ἀυτοκράτειρα ! Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης !

Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἦτο ὁ Διάδοχος. Τοιοῦτον πομπώδη τίτλον ἐξέλεξεν ὁ Ἀυτοκράτωρ διὰ τὸ νεογέννητον.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον τὰ καπέλα πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα ! οἱ ἄνθρωποι ἐναγκαλιζονται καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους ! ἄγνωστοι πλησιάζουν ἀγνώστους διὰ νὰ ἀνακοινώσουν ἀμοιβαίως τὴν χαράν των ! ὅλοι αἱ καρδίαι σκιρτοῦν ἐξ ἀγαλλιάσεως. Προφανῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ σκέπει τὸν Ἀυτοκράτορα, ἄφ' οὗ τῷ ἐχορήγησε σήμε-

ρον τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔλειπεν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του : ἓνα υἱόν.

Καὶ τὰ μπουμ ! . . . μπουμ ! . . . μπουμ ! . . . ἐξακολουθοῦν ἀντηχοῦντα κατ' ἴσα χρονικὰ διαστήματα. Κανεὶς ὅμως δὲν τα μετρᾷ πλέον, οὔτε κὰν τὰ κούει. Τὸ τηλεβόλον εἶπε πᾶν ὅτι ἐξήτουν νὰ μάθουν καὶ τὴν ἰσχυράν του φωνὴν καταπνίγουν τώρα αἱ ζητωκραυγαὶ αἱ οὐρανομήκειες : Ζήτω ὁ Ἀυτοκράτωρ ! Ζήτω ἡ Ἀυτοκράτειρα ! Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης !

Ὁ Ἐκτωρ ἐξετέλει ὑπηρεσίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, λίαν ἀπασχολημένος. Εἶχε μάθῃ τὴν μεγάλην εἰδήσιν πρὶν ἀκόμῃ τὴν ἀναγγελίαν εἰς τὸ πλῆθος ὁ πρῶτος κανονοβολισμός. Ἐν τούτοις εἶχεν ἀκούσῃ καὶ τὰς εἰκοσιδύο βολὰς, μὲ ὅσῃν συγκίνησιν καὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἂν ἐπερίμενε νὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ τηλεβόλον. Ἡ δὲ χαρὰ τοῦ ἦτο τόσῃ μεγάλη, ὥστε ἐὰν εὐρίσκετο εἰς μέρος, ὅπου θὰ τὴν ἐπετρέπετο νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ, βεβαίως θὰ ἐσκήρτα, καὶ ἐπηδούσε καὶ θὰ ἐξεφώνιζεν, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆκοος τοῦ Ἀυτοκράτορος !

Μετὰ κόπου διὰ τοῦτο κατῴρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν ἀξιοπρεπῆ ἐκείνην ψυχρότητα, ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς ἓνα Ἀκόλουθον, ὅταν εὐρίσκεται ἐν ὑπηρεσίᾳ. Μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον τί ἡσθάνετο, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, πρὶν ἀκόμῃ τελειώσουν ὅλοι οἱ κανονοβολισμοί, κατὰ διαταγὴν τοῦ Μεγάλου Τελετάρχου τῶν Ἀνακτόρων, ἀπέσυρε τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὴν Κυανὴν Αἴθουσαν ἀπὸ τὴν Αἰθουσαν τῶν Στραταρχῶν.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἦσαν συνηθρισμένοι ὅλοι οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ Κράτους. Ὁ Ἀυτοκράτωρ εἰσηλθεν. Εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκράτει ροδόχρουν βρέφος, κεκαλυμμένον διὰ τριχάπτων λευκῶν, ἀραχνοειδῶν.

— Κύριοι, εἶπεν, ὑψὼν αὐτὸ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του. Σὰς παρουσιάζω τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης !

— Ζήτω ὁ Ἀυτοκράτωρ ! Ζήτω ἡ Ἀυτοκράτειρα ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ! ἀνέκραξαν πάντες.

Πρὸς τὰς ἐπευφημίας ταύτας ἀνταπεκρίθη τὸ βρέφος, κλαυθμηρίζον ἄσθενῶς. Ἦθελαν ἀρὰ γε νὰ φανερῶσιν διὰ τῆς κραυγῆς ἐκείνης τὴν εἰσόδον του εἰς τὸν κόσμον, ἢ μήπως ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν εὐχῶν, ἄφ' οὗ ἐμελλε νὰ εἶνε τόσο δυστυχὲς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ;

Ὡ, κανεὶς δὲν το ὑπόπτευεν αὐτὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, προπάντων δὲ ὁ Ἀυτοκράτωρ, ὑπερήφανος, εὐτυχὲς, θριαμβεύων, ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς. . .

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐκδόσεως Διηγήσεως

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἄν οἱ προσφιλεῖς ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως» θέλουν νὰ μάθουν ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πῶς ἐκρίνετο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου ἐξῆ ἐπὶ τῆς γῆς, ἄς ἀναγνώσῃ τὴν κατωτέρω περιεργωτάτην ἀληθῶς ἐπιστολήν. Ἐγγράφῃ ἐξ Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ τότε Ἐπαρχοῦ τῆς Ἰουδαίας Πουβλίου Λέντλου, ἀπευθύνεται δὲ πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα τῶν Ρωμαίων Τιβέριον καὶ ἀνευρέθη ἐν τῷ Ἀρχεῖβῳ τῶν Καισαρίων ἐν Ρώμῃ.

Ἰδοὺ αὕτη :

«Πληροπορηθεὶς ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς ὅτι νῦν σοι ἀνακοινῶ, γνωρίζω σοι ὅτι ἐξ ἑνταῦθα ἄνθρωπος, διαπρέπων ἐπὶ μεγάλῃ ἀρετῇ, ὀνομαζόμενος Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Ὁ μὲν λαὸς ἀποκαλεῖ αὐτὸν προφήτην τῆς ἀληθείας, οἱ δὲ μαθηταὶ τὸν λέγουσιν ὅτι εἶνε Ὑῖός τοῦ Θεοῦ, τοῦ δημιουργήσαντος οὐρανὸν τε καὶ γῆν, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχοντα καὶ ὑπάρξοντα. Καὶ ἀληθῶς, ὁ Καῖσαρ, καθεκάστην ἀκούονται θαύματα περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μὲ μίαν του καὶ μόνην λέξιν ἀποδίδει τὴν ζωὴν εἰς τοὺς νεκροὺς καὶ τὴν ὑγίαν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Εἶνε μετρίου ἀναστήματος, ὡραιότατος, ἡ δὲ ὄψις του ἀποπνέει τόσον μεγαλεῖον, ὥστε οἱ βλέποντες αὐτὸν ἀναγκάζονται νὰ τὸν ἀγαπῶσι καὶ νὰ τὸν φοβῶνται. Ἡ κόμη του ἔχει τὸ χρῶμα ὀρίμου λεπτοκαρδίου, εἶνε δηλαδὴ ὑπόπυρρος καταπίπτει μετὰ τῶν ὤμων, χωρίζεται δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς, καθὼς συνεθίζουσιν οἱ Ναζωραῖοι. Τὸ μέτωπόν του εἶνε εὐρύ, ἀποπνέον ἡρεμίαν καὶ γαλήνην οὐδεμίαν κηλὶς ἢ ρυτίς φαίνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐλαφρῶς ροδοχρόου. Ἡ ρίς καὶ τὸ στόμα οὐδεμίαν παρέχουν ἀφορμὴν πρὸς εὐλογον ἐπικρίσιν ! τὸ δὲ πυνὸν γένειον ὁμοιάζει κατὰ τὸ χρῶμα πρὸς τὴν κόμην, οὐχὶ πολὺ μακρὸν καὶ χωρισμένον εἰς τὸ μέσον. Τὸ βλέμμα του εἶνε εἰς ἄκρον σεμνὸν καὶ σοβαρὸν ἔχει ὀφθαλμοὺς διαυγεστάτους ! εἶνε δὲ καταπληκτικὸν τὸ ὡς ἀπὸ ἡλίου φέγγους τὸ διακεχυμένον εἰς τὸ πρόσωπόν του, οὕτως ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ τενίσῃ εἰς αὐτό. Ἐμποιεῖ τρόμον ἢ λάμψιν ἐκείνην ὅταν δὲ νοουθετῇ καὶ διδάσκῃ κλαίων, ἐλκύει τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων. Βεβαιοῦσιν ὅτι οὐδέποτε τὸν εἶδον νὰ γελά, ἀλλὰ μόνον ἐνίοτε νὰ δακρύῃ. Ἐχει βραχιόνας καὶ χεῖρας ὡραιότατας. Εἶνε λίαν εὐχάριστος εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἀλλὰ σπανίως φαίνεται μετριοφρονέστατος δὲ εἶνε ἐν τῇ μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφῇ, κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τοὺς τρόπους. Εἶνε ὁ ὡραιότερος

ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ φαντασθῇ καὶ ὁμοιάζει καθολοκληρίαν μὲ τὴν Μητέρα του, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ὡραιότερα γυνὴ τοῦ κόσμου. Ἐὰν δὲ, Μεγαλειότηατε Καῖσαρ, ἐπιθυμῇς νὰ τὸν ἴδῃς, ὡς ἐσχάτως μοὶ ἔγραψες, γνώρισόν μοι τοῦτο καὶ ἐγὼ θέλω σοὶ πέμψει αὐτὸν ἀμέσως. Ὡς πρὸς τὴν μάθησιν, κινεῖ τὴν ἐκπληξιν ἀπάσης τῆς Ἱερουσαλὴμ. Γνωρίζει κατὰ βάθος ὅλας τὰς ἐπιστήμας, χωρὶς ποτε νὰ μελετήσῃ καμμίαν, ὁδοιπορεῖ δὲ ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής. Λέγουσιν ὅτι ἄνθρωπος τοιοῦτος δὲν ἠκούσθη ποτὲ ἐνταῦθα. . . Πολλοὶ Ἰουδαῖοι τὸν θεωροῦσιν αὐτόχρημα Θεόν, ἄλλοι ὅμως τὸν καταγγέλλουσιν ὡς ἀντιστρατευόμενον κατὰ τὸν νόμον τῆς Σῆς Μεγαλειότητος. Ἐνοχλοῦμαι τὰ μέγιστα παρὰ τῶν κακοδοῦλων τούτων Ἰουδαίων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐδένα ποτὲ δυσηρέστησε, πάντες δὲ οἱ γνωρίσαντες αὐτὸν βεβαιοῦσιν ὅτι ἔτυχον παρ' αὐτοῦ παντοίων εὐεργεσιῶν. Ἐν τούτοις εἶμαι ἔτιμος νὰ ἐκτελέσω εὐπειθῶς πᾶν ὅ,τι ἡ Σὴ Μεγαλειότης με διατάξῃ. Ἐν Ἱερουσαλὴμ Ζ' Ἰνδικτιῶνος, Νέα Σελήνη, τῆς Σῆς Μεγαλειότητος Πιστότατος καὶ Εὐπειθέστατος ΠΟΥΒΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ Ἐπαρχος τῆς Ἰουδαίας.»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΤΟΣ ΔΑΣΟΥΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 131).

Κανεὶς δὲν ἐναντιώθη εἰς τοῦτο, νὰ ἐμποδίσῃ δηλοθῇ τὸν σάλιγγα, νὰ ἐκλέξῃ ἐκεῖ μίαν καλὴν θέσιν. Ἐξηπλώθη λοιπὸν εἰς τὸ κατῳφλιον τῆς κατοικίας του, ἐβγάλεν ἓνα βιβλιαράκι καὶ ἤρχισε νὰ διαβάξῃ.

— Δέν μου λέτε, κύριοι, — ἤρχισε νὰ λέγῃ τὸ μυρμηκι, — καθήμεθα ἐδῶ καὶ στενοχωρούμεθα, ἐνῷ ἡμπορούσαμε νὰ περάσωμεν ὡραῖα τὴν ὥραν μας ! Δὲν θὰ ἦτον ἀσχημα νὰ διηγηθῇ καθεὶς ἓνας μας κατὰ σειράν ἀπὸ μίαν ἱστορίαν, ἢ νὰ παίξωμεν κανένα παιγνίδάκι. . . Κι' ἀκόμῃ ἓνα ἄλλο πῖθ καλλιτέρο. . . Κύριε γρύλλε ! βλέπω ὅτι ἔχετε βιολί. Ἄν δὲν εἴσθε πολὺ κουρασμένος, δὲν μᾶς παίξετε κανένα εὐθυμο κορμάτι καὶ μετὰ νὰ χορέψωμεν ;

Τὴν πρότασιν τοῦ μυρμηκιοῦ ὑπέδεχθησαν ὅλοι μὲ χαράν. Ὁ γρύλλος χωρὶς πολλὰς παρακλήσεις ἐτοποθετήθη ἀμέσως εἰς κατὰλληλον μέρος, εἰς τὸ μέσον, ἐπῆρε τὸ βιολί του καὶ ἐπαίξε τὸν πλέον εὐθυμώτερον χορὸν ποῦ ἤξευρε, οἱ δὲ ἄλλοι ἤρχισαν νὰ χορεύουν τριγύρω του. Μόνον ὁ σάλιαγκας ἤρνήθη νὰ λάθῃ μέρος.

— Ὁ ἱατρὸς ἐμένα μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ χορεύω, εἶπε, — γιὰτὶ ζαλιζόμαι ἀμέσως. Ἀλλὰ ἐσεῖς, παρακαλῶ, μὴ σὰς μέλῃ δι' αὐτό, χορεύετε ὅσῳ θέλετε, ἐγὼ

θὰ σὰς καμαρόνω καὶ θὰ κάμνω τὰς παρρηρήσεις μου.

Καὶ δὲν τοὺς ἔμελε πράγματι, διότι ἔκαμναν τέτοιον θόρυβον, ὥστε ἐδῶ καὶ τρία βήματα ἤκούετο ἡ ταραχὴ των ! Ἄλλ' ἄλλοίμονον ! Μὲ τί φοβερὸν καὶ ἀπροσδόκητον συμβάν ἐμελλε νὰ τελειώσῃ ἡ διασκεδασίς των ! Τὸ μανιτάρι κατωθεν τοῦ ὁποίου διεσκέδαζεν ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ σπῖτι της ἡ καλὴ συντροφιὰ, ἀνῆκε διὰ τὴν κακὴν των μοῖραν εἰς μίαν γρη῏α-φρόνην. Ἡ φρόνη αὕτη, ὅταν ἦτο καλωσύνη ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, καθὼς συνεθίζουσιν νὰ κάμνουν οἱ φρόνοι ! καὶ ὅταν ἦτο κακοκαίρια, ἐξάρωνε ἀπὸ κάτω, καὶ ἐκεῖ ἂν ἐβρεχε καὶ πέντε μῆνας — ὀλίγῳ τὴν ἔμελε.

Αὕτη λοιπὸν ἡ φρόνη ἔχει μεταβῇ σήμερον τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν γειτονικὴν λίμνην νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κουμπάρα της, μίαν βατραχίαν, καὶ ἐπάνω ἔστων καφε μὲ τὰ φρέσκα παξιμαδάκια, ἐπίασαν τὲς ὁμιλίαις καὶ δὲν εἶδε ποῦ εἶχε περάσῃ τὴν ὥραν. Καὶ ἀροῦ πλέον εἶχε σκοτεινιάσῃ, ἐπῆρε τὸν δρόμον σιγὰ σιγὰ διὰ τὸ σπῖτι της. Ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν τῆς χερὶ ἐκρέμετο ἐν κομψὸν σακκίδιον ποῦ εἶχε μέσα τὴν κάλτσα της, καὶ εἰς τὸ δεξιὸν ἐκρατοῦσε μίαν ὡραίαν ὀμβρέλαν τῆς βροχῆς μὲ μετὰλλινον γεράκι. Ἀκούσασα θόρυβον εἰς τὴν οἰκίαν της ἐπαρᾶξεν αὐτὴ καὶ ἤρχισε νὰ πλησιάζῃ κρυφίως καὶ μετὰ προφυλάξεως, τοιοῦτοτρόπως δὲ οἱ καλοὶ μας μουσαφίριδες τὴν εἶδον τότε μόνον, ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ μέσον των.

Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἐτρόμαξαν ! Ὁ κἀνθαρος ἀπὸ τὸν φόβον του ἀνετράπη ὑπτίος καὶ ἐσφάδαζεν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἐωσότου σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του.

Ἡ πυγολαμπίς τόσον τὰ ἔχασε, ὥστε ἐλησμονήσῃ νὰ σέσῃ τὸ φαναράκι της, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ τουλάχιστον νὰ γλυπτερῇ μέσα εἰς τὸ σκότος. Ὁ γρύλλος, μέσα εἰς τὴν γλήκκα, τοῦ ἔπασσε τὸ βιολί ἀπὸ τὰ χεῖρια. Τὸ μυρμηκι ἐπιπτε ἀπὸ λιποθυμίας εἰς λιποθυμίαν καὶ αὐτὸς μάλιστα ὁ σάλιαγκας, ὁ ὁποῖος εἰς ἄλλας περιστάσεις δυσκόλως τὰ ἔχανε, κατελήφθη ἀπὸ παλμούς. Συνῆλθεν ὅμως ταχέως, ἐξάρωσεν εἰς τὸ σπῖτάκι του, ἔκλεισε τὴν ὄθραν ἀσφαλῶς καὶ εἶπε :

— Ἄς γείνῃ ὅ,τι γείνῃ ! Ἐγὼ δὲν δέχομαι κανένα.

Ἀλλὰ νὰ ἀκούατε τί τοὺς εἶπεν ἡ φρόνη, ἅμα εἶδε μὲ ποίους εἶχε νὰ κάνη.

— Ἰδέε τους τοὺς κακούργους ! τοὺς λωποδύτας ! ἐφώναζε μὲ ὀργὴν κινουσα ἀπειλητικῶς τὴν ὀμβρέλαν της : — Καλέ ποῦ τοὺς ἤθραμε τοὺς μουσαφίρους ! Ποῖος διάβολος σὰς ἔστειλε ἐδῶ ; Γιὰ ταβέρνα ἐπήρατε τὸ σπῖτι μου ἢ γιὰ κανένα χάνι ποῦ πηγαίνουν οἱ λωποδῦται καὶ οἱ μουσικοὶ τοῦ δρόμου ; Καλὰ τῶλεγα ἐγὼ, πῶς ἅμα κάμης ν' ἀφήσῃς

τὸ σπῖτι σου γιὰ μιὰ στιγμή, ἔρχεσαι καὶ τὸ βρίζεις ἄνω-κάτω! Ἀκούς ἐκεῖ! Ἔτσι μπαίνουν 'στὰ ξένα σπῖτια; Στὴ στιγμή μαζεύεστε τὰ βρεμένα σας καὶ γκρεμισθῆτε ἀπ' ἐδῶ. Εἶδε μή, σὰς πῆρε καὶ σὰς ἐσήκωσε!

Τί νὰ κάμουν οἱ δυστυχισμένοι; Χωρὶς νὰ μιλήσουν τίποτε, ἐσύναξαν τὰ πράγματά των, ἐπροσκάλεσαν καὶ τὸν σάλιαγκα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυpan νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ κι' αὐτός, καὶ ἀφοῦ ἐτοιμάσθησαν, ἐπῆραν ὅλοι μαζί τὸν δρόμον καὶ ἔφυγαν.

Τί θλιβερὰ πομπή ποῦ ἦτον νὰ τοὺς βλέπῃ κανεὶς. Ἐμπρὸς ἐπήγαιναν ἡ πυγολαμπίς, διὰ νὰ φέγγῃ, ὀπισθέν της ὁ κἀνθαρος, κατόπιν τὸ μυρμηκι, κατόπιν ὁ γρύλλος καὶ τελευταῖος ὅλων ὁ σάλιαγκας. Ὁ κἀνθαρος ποῦ εἶχε ἰσχυροὺς πνεύμονας δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ:

— Αἶ, δὲν εἶν' ἐδῶ κοντὰ κανένα χάνι; Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἐφώναζε — καμμία ἀπάντησις. Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον παρετήρησαν ὅτι ὁ σάλιαγκας δὲν ἦτο πλέον μαζί των καὶ ἤρχισαν ὅλοι μαζί νὰ τον φωνάζουν.

— Αἶ, κύρ σάλιαγκα! πάρε τὰ πόδια σου πὶδ γλήγορα!

Ἄλλ' ἀπάντησις δὲν ἐδόθη. Ὁ σάλιαγκας εἶχεν ἀργοπορήσῃ φαίνεται τόν, ὥστε δὲν ἤμπορούσε πλέον νὰ τοὺς εὗρῃ.

Λυπημένοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καὶ ὕστερον ἀπὸ πολλὴν ὁδοιπορίαν εὗρηκαν ἐπὶ τέλους ἕνα κορυμνὸν δένδρου πεσμένου, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μία ὀπωςοῦν στεγνὴ θέσις καὶ ἐκεῖ ἐπέ-
 ρασαν τὴν νύκτα των εἰς μεγάλῃ τα-
 ραχήν καὶ σχεδὸν ἄγρυπνοι. Ἄν καὶ διέ-
 φυγον τὸν κίνδυνον καὶ ἀνεθάρρυσαν,
 ὅπως δὴποτε ὅμως αἱ περιπέτειαι δὲν
 ἦσαν καὶ πολὺ εὐχάριστοι καὶ ὅσοι ὑπέ-
 στησαν αὐτάς, θὰ τὰς ἐνθυμῶνται εἰς
 ὅλην των τὴν ζωὴν!

(Κατὰ τὸ ρωσικὸν τοῦ Τρογιάν.)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΠΑΠΠΟΣ

Μιὰ μέρα πάππος θὰ γενῶ
 μὲ κατάσπρω κεφάλι,
 τὰ ματογυῖα θὰ φορῶ
 κι' ὁλόγυρτος θὰ περπατῶ
 'στὸ δρόμο ἀγάλι-ἀγάλι.

Κι' ὅταν θάκούω τὰ ἐγγόνια μου
 νὰ παίζουν, νὰ διαβάσουν,
 νὰ στέλλουν ἄπειρες φωνές,
 κι' ἐμὲ πατέρα δυὸ φορὶς
 χαροῦμένα νὰ κράζουν,—

Τότε μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ
 θὰ ὑψώνω τὸ κεφάλι,
 μ' αὐτὰ θὰ παίζω, θὰ γελῶ,
 καὶ μόνον τότε θενὰ πῶ:
 «Εἶμαι παιδί καὶ πάλι.»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΝΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

15 Ἀπριλίου.

ΟΥΡΑΝΟΣ εἶνε σκο-
 τεινός. Τὰ σύννεφα,

τὰ ὁποῖα ἐπλανῶντο
 ἀπὸ πρωῒας ἐκεῖ—

ἐπάνω, συνεπυ-
 κνώθησαν μετὰ

μεσημβρίας καὶ
 συνεσκότισαν

τὸν ἥλιον. Ἡ

ὥρα καὶ χλια-
 ρὰ ἡμέρα τῆς

ἀνοιξέως μετε-
 βλήθη διαμῆς

εἰς ἡμέραν φθινοπώρου
 κρύαν καὶ μελαγχό-
 λικὴν. Ἐπεσαν αἱ

πρῶται σταγόνες ἀ-
 ραίαι, κατόπιν ἐπυκνώθησαν

καὶ εἰς τὸ τέλος ἤρχισε νὰ

βρέχῃ κρουνηδόν. Οἱ ἄνθρω-
 ποι ἀνύποπτοι, χωρὶς κἂν ὁμβρέλλας διὰ

νὰ προφυλαχθοῦν, ἐτράπησαν εἰς ἄτα-
 κτον φυγὴν ἀλαλζόντες· αἱ ὁδοὶ ἐρη-
 μώθησαν καὶ ἡ πόλις ἐγκατελείφθη εἰς

τὴν βροχήν, ἡ ὁποία ἐπιπτεν, ἐπιπτεν

ὀρμητικῇ, ραγδαίᾳ, ἀτελείωτος. . .

Καὶ ἔβρεχεν ἐπὶ ὥρας. Ἐνόμιζε κα-
 νεὶς πρὸς στιγμήν ὅτι ἡ ἀνοιξὶς ἀπῆλ-
 theoretical πτεν ἀνεπιστρεπτὲ καὶ ὅτι αἱ κακοκαιρίαι

τοῦ χειμῶνος ἐγκαθιδρύθησαν διὰ παντός.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι βραδύτερον ἡ βροχὴ

ἐμετριάσθη καὶ μετ' ὀλίγον ἔπαυσεν. Οἱ

ἄνθρωποι ἀνεθάρρυσαν καὶ ἐξῆλθον εἰς

τὰς ὁδοὺς· καὶ ἐνῶ ἡ πόλις, κατὰ βρο-
 χος ἀκόμη, ἀνελάμβανε βαθυηδὸν τὴν

προτέραν τῆς ὕψιν, τὰ σύννεφα εἰς ἕν

μέρος ἠραιώθησαν, ἐπρόβαλαν αἱ ἀκτῖνες

τοῦ ἡλίου καὶ ἐσχημάτισαν ἀπέναντι ἐν

οὐράνιον τόξον, μίαν ἱρίδα γλυκύχρωμον

καὶ εὐέλπιδα. . . Μετ' ὀλίγας ὥρας

οὔτε ἐν σύννεφον δὲν ἐφαίνετο εἰς ὅλην

τὴν γαλανὴν ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ· ὁ ἥ-
 λιος, κλίνων ἀργὰ πρὸς τὴν δύσιν, ἔ-

λαμπε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν καὶ με-
 γαλοπρέπειαν· καὶ πρὶν τελειώσῃ ἡ ἡμέ-

ρα ἀνεφάνη καὶ πάλιν ἡ ἀνοιξὶς μὲ τὴν

γλυκεῖάν της αὖραν, μὲ τὸ παρήγορόν

της μεϊδιάμα. . . Καὶ ἡ πρὶν ἔρημος

καὶ ὡσεὶ ἐγκαταλειμμένη πόλις, ἀνέ-
 λαβεν ὅλην της τὴν ζωὴν καὶ τὴν κί-
 νησιν καὶ τὴν ὠραιότητά. . .

Καὶ εἶπα: Ἰδοὺ ἐν μικρῷ ἡ εἰκὼν
 τῆς ἐλληνικῆς πατρίδος κατὰ τὰς δει-
 νὰς αὐτὰς περιστάσεις. Ἡ καταιγίς, ἡ

χὰς μας ἐνοικῇ ἀμείωτος καὶ ἀκατάβλη-
 τος ὁ πατριωτισμός, ἔχομεν καιρὸν νὰ
 ἐπανορθώσωμεν ὅλας τὰς συμφορὰς καὶ
 ὅλας τὰς ἀπωλείας! . .

20 Ἀπριλίου.

Εἶδα ἕνα στρατιώτην, ὁ ὁποῖος ἐπέ-
 στρεψε πληγωμένος. Ἡ πληγὴ του ἦτο
 ἐλαφρὰ καὶ ἐθεραπεύθη σχεδὸν ἐντελῶς.
 Τώρα ὁ στρατιώτης ἤμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ
 καὶ νὰ διηγῆται. Καὶ τον περιστοιχίζουσιν
 πλέον ὅλοι καὶ ἀκούουσιν τὰς διηγήσεις
 του. Ποτὲ δὲν εἶδα νάκούουν μὲ μεγα-
 λητέραν προσοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον εἰς
 τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Βυαγγέλιον.

Ὡ, πόσον αἱ διηγήσεις τοῦ πληγω-
 μένου ἐνθουσιάζουσιν καὶ συγκινοῦν. Ἐπο-
 λεμοῦσεν ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια ἀδιακό-
 πως, ἄϋπνος καὶ ἄσιτος, εὐσώτου ἐπι-
 γώθῃ καὶ μετεφέρθη εἰς τὸν Βῶλον

κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν ἐδῶ. Μολονότι

ἐλαφρὰ ἡ πληγὴ του, ὑπάρχει κίνδυνος

ὅτι ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ στρατιώτου θὰ κα-
 ταστῇ ἄχρηστος πρὸς ἐργασίαν. Καὶ ὁ

στρατιώτης εἶνε ἐργάτης, ἴσα-ἴσα ἐκ

τῆς δεξιᾶς του ἀποζῶν. Ἀλλὰ δὲν φαί-
 νεται διόλου δυσηρεστημένος ἀπὸ τὸ πά-

θημά του. Ἀπεναντίας ὑπερηφανεύεται

δι' αὐτὸ καὶ ἐγκαρτερεῖ, ἀντλῶν παρη-
 γορίαν ἐκ τῆς ιδέας ὅτι χάριν τῆς πα-

τρίδος του θὰ ὑποφέρει. «Ἄλλοι χάσανε

τὴ ζωὴν τους, κι' ἐγὼ θὰ συλλογισθῶ τὸ

χέρι μου;» λέγει.

Τὸν ἠρώτησα ἂν ἔφαγε διόλου, κατὰ

τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐκείνων ἡμερῶν.

— Μονάχα τὴν πρώτην, μοῦ εἶπεν, ἔ-

φαγα λιγάκι ψωμί· τῆς ἄλλης δύο τῆς

ἐπέρασά ἔτσι. . .

— Εἶχατε τουλάχιστον νερό;

Ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν

οὐρανόν, ἐστέναξε, ἐδάκρυσε καὶ εἶπεν:

— Ἄν δὲν ἦτον ἕνα παιδί, κι' ἐγὼ

δὲν ἤξεύρω τί θὰ γινόμαστε!

Καὶ τότε μοῦ διηγῆθη τὸ ἀνέκδοτον.

Ἐν ᾧ ἐπολεμοῦσε, τὸν ἐπλησίασεν ἕνα

παιδί, ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν χωρια-
 τόπουλον εὐρωστον, ζωηρόν καὶ ἄφοδον.

«— Παλλικάρη, τὸ παγοῦρι σου ἔχει

νερό;»

— Ὅχι.

— Δός μου τὸ νὰ σοῦ το γεμίσω.»

Τὸ παιδίον ἔλαβε τὸ δοχεῖον καὶ μετὰ

ἡμίσειαν ὥραν τὸ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν

στρατιώτην γεμάτον. Καὶ ὁ διψαλὸς

στρατιώτης ἔβρεξε τὰ χεῖλη του καὶ ἀ-

νεξωγογήθη.

Αὐτὸ δὲ ἐγένετο εἰς ὅλην τὴν γραμ-

μήν. Μία γενναία χωρική, μαθοῦσα ὅτι

οἱ στρατιῶται δὲν εἶχον νερόν, παρέλα-

βε τὰ δύο της τέκνα, ἤλθαν εἰς τὴν μά-

χην, περιῆλθον τοὺς μαχομένους, ἔλα-

βον τὰ κενὰ των δοχεῖα καὶ τοὺς τα

ἐγέμισαν. Καὶ αὐτὸ ἐν ᾧ τὸ πῦρ ἐμαί-

νετο, καὶ ἐσύριζον αἱ σφαῖραι καὶ αἱ ὀ-

βίδες, καὶ ὁ καπνὸς συνεσκότιζε τὴν

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 133)

Β'.

«Δὲν ἔμεινα πολὺν καιρὸν εἰς τὸν μι-
 κρὸν σταῦλον, ὅπου μ' ἐτοποθέτησαν

εἰς τὴν ἀρχήν, καθὼς ἔφθασα. Ἡ μικρὰ

Βέρθα, θέλουσα νὰ με περιποιηθῇ καὶ

νὰ με τιμῇσῃ ὡς βασιλίσσαν ποῦ με ὠ-
 νόμαζε, μ' ἐτοποθέτησεν ἀμέσως εἰς ἕν

κομψὸν καὶ εὐμορφότατον περίπτερον.

Ἐκεῖ εἶχα ἐν ἀληθινὸν σαλόνι μὲ παρ-
 κέτον, μὲ ὑφάσματα περσικὰ καὶ μὲ με-
 γάλα ὑαλῖα πολυχρώμα. Τὸ παγνί μου,

δηλαδὴ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἔτρωγα,

ἦτο ὅλον ἀπὸ ξύλον σκαλιστόν, πολυ-
 τελέστατον· ἡ ποτίστρα μου, δηλαδὴ ἡ

μικρὰ δεξαμενὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἔπινα,

ἦτο ὅλη ἀπὸ μάρμαρον. Τὸ ψωμί μου,

τὸ ἀλάτι μου, τὰ χόρτα μου, ὅ,τι μοῦ

ἔδιδαν, τὸ ἔβαζαν μέσα εἰς πινάκια καὶ

ἐμπνέουσιν πολὺ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήμα-
 τα τῆς οἰκογενείας του, ἀλλ' ὁ ὁποῖος

ἀγαπᾷ καὶ τὴν ζωὴν του, τὴν εὐτυχὴ καὶ

ἀμέριμνον, ἀκούσας ὅτι ἀπέθανεν ἔ-
 νας πληγωμένος, ἀνέκραξε:

— Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ πολεμήσω καὶ

νὰ σκοτωθῶ γιὰ τὴν πατρίδα μου· ὅχι

ὅμως καὶ νὰ πεθάνω! ὦ, ὅλα κι' ὅλα!..

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Στοχάζομαι, ὅτι ἡ βροχὴ ἡ γονιμο-
 ποιούσα τὸν ἀγρὸν καὶ πλουτίζουσα αὐ-
 τὸν μὲ Χρυσοῦς Στάχεις, δύναται κάλ-
 λιστα νὰ ὀνομασθῇ Χρυσὴ Βροχὴ—του-
 λάχιστον διὰ τὸν ἀγρότην.

Μηδαμινὸς ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἰχθύος,
 ἀναλόγως μὲ τὸν ὄγκον τοῦ σώματός

του. Δι' αὐτὸ οἱ ἀνῶντοι ἄνθρωποι ὀνο-
 μάζονται συνήθως Ψάρμυαλοι. Ὅποιος

ὅμως ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν του Ψάρμ-
 μυαλον, εἶνε ἁπλῶς μετριόφρων.

Ἡ Ροδοδάκτυλος Ἡὼς προηγείται·
 ἐπεται ὁ Χορὸς τῶν Ὁρῶν, περιστοιχί-
 ζων τὸ Ἄρμα τοῦ Ἡλίου (πρῶτον

Φοῖβον Ἀπόλλωνος) τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ
 ὁ Φαέθων. Ὡ τῆς λαμπρᾶς συνοδείας,

ἡ ὁποία μᾶς χαρίζει τὴν θεῖαν ἡμέραν!

Ὁ ἰσχνότερος γάτος τὸν ὁποῖον εἶδα

εἰς τὴν ζωὴν μου, ἦτο ἕνας Καρὰβόγα-
 τος. Μοῦ εἶπαν ὅμως ὅτι εἰς τὸ καράδι

ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχον ποντικοὶ καὶ ὅτι οἱ

αὐτὰι δὲν ἦσαν ζώοφιλοι. Ἰδοὺ μία τύ-
 χη πραγματικῶς ἀξιολύπητος!

«Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶχα εἰς τὴν ὑπη-
 ρείαν μου ἕνα μικρὸν λακὸν μὲ στολὴν

ἀπὸ μαῦρον βελούδον καὶ κόκκινον σα-
 τέν, μὲ κάλτσες μεταξωτὲς καὶ μὲ μα-

νίκια ἀπὸ βατίσταν. Ὁ Βέππος—αὐτὸ

ἦτο τὸνομά του,—εἶχε διαταγὴν νὰ μὴ

«Μοῦ ἔδενε ταινίας εἰς τὸν λαϊμόν...»

(Σελ. 141, στήλ. γ').

δοχεῖα ἀπὸ πορσελάνην τῆς Κίνας καὶ

τέλος, ἀντὶ ἀχυρίνου στρώματος διὰ νὰ

κοιμῶμαι, εἶχα ἐν ὠραιότατον δέρμα

λευκῆς ἄρκτου.

«Μὴ σε ἐκπλήττῃ καὶ μὴ σου φαίνε-
 ται μυθώδης αὕτη ἡ πολυτέλεια. Πολὺ

πλούσιοι ἰδιότροποι περιποιοῦνται ἡγε-
 νικῶς τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν. Εἶχα

ἀκούσῃ παραδείγματος χάριν ὅτι εἰς ἕν

κτῆμα τοῦ Ρότσχιλδ, πλησίον τῆς Γε-
 νεύης, ὑπῆρχε σταῦλος ἀγελάδων πολὺ

πλέον πολυτελὲς ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου.

τὸν ὁποῖον ἐφύλαττε νεαρὸς βοσκὸς ὠ-
 ραιότατος, μὲ ξανθὴν βοστρυχημένην

κόμην καὶ μὲ στολὴν ἀπὸ μέταξαν καὶ

ἀπὸ βελούδον.

«Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶχα εἰς τὴν ὑπη-
 ρείαν μου ἕνα μικρὸν λακὸν μὲ στολὴν

ἀπὸ μαῦρον βελούδον καὶ κόκκινον σα-
 τέν, μὲ κάλτσες μεταξωτὲς καὶ μὲ μα-

νίκια ἀπὸ βατίσταν. Ὁ Βέππος—αὐτὸ

ἦτο τὸνομά του,—εἶχε διαταγὴν νὰ μὴ

ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ περίπτερον, διὰ
 νὰ τρέχῃ κα

ὅπως ἐπάνω εἰς τὸν πάγον, ὅταν ἔχη καλὰ παγοπέδιλα· μόνον ὅτι, ὅπως καὶ εἰς τὸν πάγον, εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ καὶ νὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρα του...

«Ὁσάκις ἡ γραῖα διδασκάλισσα ἔλεγεν εἰς τὴν Βέρθαν ὅτι κακὰ ἔκαμνε νὰ μου ἀποδίδῃ τόσας υπερβολικὰς τιμὰς καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ με μεταχειρίζεται ἀπλῶς ὡς μίαν γίδαν τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε, καὶ ὅχι ὡς κανὲν ἔξογον καὶ διακεκριμένον ὑποκείμενον, ἡ Βέρθα τῆς ἀπαντοῦσεν ὅτι καὶ ἕνας ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ, ὁ Καλιγόλας, τὰ ἴδια ἔκαμνε διὰ τὸν ἵππον του, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἀνηγόρευσε καὶ Ὑπατον. Καὶ ὅταν ἡ γραῖα ἀντέλεγεν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτὸς ἦτο ἕνας τρελὸς καὶ ἀνόητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤξιζε νὰ μιμηθῇ κανεὶς, ἡ Βέρθα ἀπαντοῦσεν ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἵππου τοῦ ὁ Καλιγόλας δὲν ἦτο καθόλου τρελὸς καὶ ὅτι εἶχε δίκαιον νὰ τον τιμᾷ, διότι τὰ ζῶα ἀξίζουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

«Ὡς πρὸς αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐδικαίωνα πολὺ τὴν Βέρθαν καὶ χωρὶς νὰ πηγαίνω μακρύτερα, ἔφερα ὡς παράδειγμα τὸν ἑαυτὸν μου, ἡ ὁποία, μολονότι γίδα, ἤμην πολὺ πλέον φρόνιμη ἀπὸ τὴν μικράν μου κυρίαν. Ἡ μητέρα μου, ἂν καὶ γίδα, μὲ εἶχεν ἀναθρέψῃ καλλίτερα ἀπ' ὅσον ἀνέτρεφεν αὐτὴν ὁ πατέρας τῆς καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς. Ἐν τούτοις θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ κάμῃ τόσα ἔξοδα διὰ τὴν ἐγκατάστασίν μου· ἐγὼ ἀγαποῦσα τοὺς ἀπλοὺς καὶ καθαροὺς σταύλους, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ δῆμα τῆς λευκῆς ἄρκτου, ἐσυλλογίζομην μὲ λύπην καὶ πόθον τὸ ἀχρύρινόν μου στρώμα τὸ παλαιόν, καθὼς ἐποθοῦσα καὶ τὸ λευκὸν φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον δείχνει τὰ πράγματα ὅπως εἶνε. Αἱ ἀκτίνες καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ πολυχρώμα ὑαλῖα τοῦ σταύλου μου καὶ ἐπιπτον ἐπάνω μου μ' ἐθύμοναν φοβερά, διότι δὲν μ' ἔδειχναν πλέον Ἀσπροῦλαν, ὅπως ἦμουν ἐκ φύσεως, ἀλλὰ μίαν γίδαν ἄλλην, πότε κόκκινην, πότε κίτρινην, πότε πράσινην, πότε γαλάζιαν... Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ ἐσυνείθισα. Ἐσυνείθισα ἐπίσης καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς Βέρθας, ἡ ὁποία, ἰδιότροπος ὅπως ὅλα τὰ χαϊδεύμενα παιδιά, μιά μ' ἐπαινοῦσε καὶ μιά μ' ἐμάλυνε, μιά μ' ἐχάιδευε καὶ μιά μ' ἐκτυποῦσε· ἤρχισα δὲ νὰ τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλα τῆς τὰ ἐλαττώματα, ὅχι ὅμως ὅσον εἶχα ἀγαπήσῃ τὸν Φρίτς καὶ τὴν Μίνναν, τὰ καλὰ ἀδελφάκια, ποὺ δὲν εἶχαν καμμίαν ἰδιοτροπίαν, κανὲν ἐλαττωμα.

«Ἦρχισα ἐπίσης νὰ μὴ νυσταγῶ τόσον πολὺ διὰ τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ μὴ λυποῦμαι διὰ τὴν στέρησιν τῆς οἰκογενείας μου. Ἦμην ἀρκετὰ εὐτυχὴς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος καὶ ὑπερήφανος μάλιστα διὰ τὰς τιμὰς ποὺ μου προσέφεραν ὅλοι.

«Ἐν τούτοις ὁ παπαγάλος ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ κράζῃ μὲ τὴν ἀντιπαθητικὴν του φωνὴν κάθε φοράν ποῦ μ' ἔδλεπε: «Ἀσπροῦλα! Ἀσπροῦλα!» καὶ ὕστερα ἀμέσως νὰ προσθέτῃ: «Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ! καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!»

«— Τί εἶπε λοιπὸν αὐτὸ που θὰ πε-

ράσῃ, κύριε παπαγάλε;» τὸν ἠρώτησα μίαν ἡμέραν. Ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ:

«Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ! καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!»

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 49^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1896, πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1896 δημοσιευθεισῶν 249 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον Βραβεῖον: Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης, 192.
Δεύτερον Βραβεῖον: Πόθος Γλυκὺς, 112.—Στέφανος Κότινος, 99.—(Ἡ Συριανὴ Σφίγξ, ἔχουσα λύσεις 102, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα ἤδη Β' βραβεῖου τῆς ἀνωτέρας τάξεως εἰς τὸν 47ον Διαγωνισμόν).
Τρίτον Βραβεῖον: Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, 76.—Ἀγγελικὴ Π. Δημητροπούλου, 62.—Πολύβιος ὁ Ἱστορικός, 53.—(Ἡ Ἑλληνικὴ Καλλιτέχνης, ἔχουσα λύσεις 54, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα ἤδη Β' βραβεῖου τῆς ἀνωτέρας τάξεως, εἰς τὸν 46ον Διαγωνισμόν).
Ἐπαινος: Σπυρίδων Θ. Μ. Τσοῦδαλης, 41.—Εὐριπίδης Ἀναστασιάδης, 34.—Περικλῆς Ἀνδρεάδης, 32.
Εὐφημος Μνεῖα: Καλὴ Καρδιά, 20.—Νικόλαος Π. Μεταξόπουλος, 19.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12 ἕως 15 ἐτῶν)

Πρῶτον Βραβεῖον: Χρυσόφαρος, 183.
Δεύτερον Βραβεῖον: Ταπεινὸν Ἴον, 113.—Βρυσηῖς, 105.—(Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ἔχων λύσεις 107, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Δ' βραβεῖου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμόν).
Τρίτον Βραβεῖον: Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, 82.—Κουκουρῖκος, 76.—Ἡσυχὸς Ἀεράκι, 65.—(Ὁ Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, ἔχων λύσεις 77, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Α' βραβεῖου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 47ον Διαγωνισμόν).
Ἐπαινος: Χρυσάετος, 63.—Καρδερῖνα, 51.—Αὔρα τοῦ Φαλήρου.—Μενδελών, 47.—Εὐαίσθητος Καρδιά, 37.
Εὐφημος Μνεῖα: Λευκὴ Πεταλούδα, 25.—Μακρολέλεας, 25.—Ἀρχιλόχος Πάριος, 23.—Δροσερὸν Πήλιον, 21.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

Πρῶτον Βραβεῖον: Ἀφρικανικὴ Ἐρμῆς, 140.
Δεύτερον Βραβεῖον: Ἀντιγόνη Θεομίδου, 85.—Ἀρχιζάνιον, 72.
Τρίτον Βραβεῖον: Σοφὸς Πιττακός, 52.—Ζαππῖς, 49.—Εὐρύτας, 46.—(Ὁ Κοραῖς ἔχων λύσεις, 56, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὼν ἤδη τοῦ Α' βραβεῖου τῆς μικρᾶς τάξεως εἰς τὸν 46ον Διαγωνισμόν).
Ἐπαινος: Δημήτριος Χατζῆς, 30.—Χρυσὴ Βροχή, 27.
Εὐφημος Μνεῖα: Μαρία Δ. Ἠλιοπούλου, 26.—Ἀρετὴ Παυλίδου, 25.—Κλωθὴ, 23.—Ἀγγελος Πετρόπουλος, 19.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμειγνύοντες τὰς τριῶν τάξεων:

Ἀηδὼν τῆς Δέσβου, 8.—Ἀθηναῖς, 1.—Αἰχμάλωτος Χελιδὼν, 14.—Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης, 2.—Ἀνδρεῖος Σουλιώτης, 9.—Ἀργυρότοξος, 3.—Ἀφανής, 5.—Βασιλεὺς τῶν Ἀνθίων, 2.—Γενναῖος Καλλικρατίδης, 16.—Δέα, 10.—Διέφυλος Ἀετός, 4.—Δὺν Κιχώτης, 6.—Ἐλένη Δημητρίου, 7.—Ἐκθόλος Ἀπόλλων, 7.—Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, 1.—Εὐρύμοιος Οἰκία, 12.—Εὐτεινοπονεία, 3.—Θησεύς, 2.—Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου, 3.—Κεφαλληνιακὴ Αὔρα, 6.—Κορυδαλός, 2.—Λευκὸς Κρίνος, 3.—Λύρα τοῦ Ἀρίονος, 3.—Μαθηματικός, 6.—Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, 4.—Μινώταυρος, 7.—Μπουρλότο, 4.—Παρόχθος Πελαργός, 3.—Περσεύς, 2.—Πετρόδωτος Παραλία, 3.—Ρωμαῖος Κικέρων, 3.—Ἐλένη Σαρρῆ, 3.—Σκηπτὴν Ἀφρικανός, 2.—Τρικυμώδης Μαλέας, 16.—Υἱὸς τῆς Καλλιτεχνίας, 1.—Φοῖβος Ἀπόλλων, 2.—Πηγεῖα Χαρατσάρη, 3.—Χρυσὴ Χατζηγεωργιάκη, 5.—Χρυσόκωρος Ἐλσφος, 1.—Πέτρος Ψυχόπουλος, 7.—Ὠραία Νύξ, 5.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδιά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραμάτων, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει 5 μονολόγους, 6 διαλόγους καὶ 3 δράματα. —Τιμᾶται χρυσοδ. φρ. 3,50. —Ἀδετον φρ. 2.

Βιβλίον νεώτατον
Γρηγορίου Ξενοπούλου

Αἰμιλίου Βίμαρμένου
(Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μικρὰ σκηνὰ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειρὰ Α', περιέχ. 13 διαλόγους... φρ. 1,20) Χρυσόδετα μαζὶ Σειρὰ Β', περιέχ. 10 πατριωτ. διαλόγους φρ. 1,20) τὰ δύο φρ. 4.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα Ρ-Ι-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5.—Ἀδετον φρ. 3,50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5.—Ἀδετον φρ. 3,50.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Gennevraye χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5.—Ἀδετον φρ. 3,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαῖδρυνωσι καὶ τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν.—Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζὶ φρ. 2,50.—Ἀδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ

Χρυσόδ. φρ. 3,75
Ἀδετον φρ. 1,75
Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.
Μετάφρασις
Σοφίας Δήμου

ΟΙΚΙΣΚΟΣ

ΟΙ ΜΟΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου. Ἀδετον φρ. 1,50

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θεατικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5.—Ἀδετον φρ. 3,50.

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον· ἡθὴ, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου. Ἀδετον φρ. 1,50.

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων. Χρυσόδ. φρ. 5.—Ἀδετον φρ. 3,50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ἦτοι οδηγία περὶ τοῦ εὐγενῆ καὶ εὐπρεπῶς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθεὶς ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων.—Μέρος Α'. λεπτ. 60.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρταΐδου. Τιμᾶται λεπτ. 50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν Χαλασθὲν Κόσμον πόσων ἐτῶν εἶνε.—«Εἶμαι δώδεκα ἐτῶν, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· καὶ ἂν δὲν ἐπερνοῦσα μίαν ἀρρώστιαν ποῦ με ἄφησε ἕνα χρόνον ἔξω κρεββάτι, τώρα θὰ ἦμουν δεκατριῶν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοριολάνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἄλλα φρόνιμα-φρόνιμα, ὅπως αὐτὰ τὰ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὴν ζωγραφιάν. Καλὴ αὐτὴ δὲν εἶνε ἐπιστολή, Μαῦρε Πρίγκιψ! εἶνε ὁ «Ρωμῆς» τοῦ Σουρῆ! «Ἀγαπητὴ Διάπλασις, τί γίνεσαι; τί κάνεις; Καὶ σὺ μὲ τὰ πολεμικὰ πιστεύω χολοσκάνεις.—Ἄρ' ἔχεις, φιλιότητά μου, πῶς ἤμας; ἔδω πέρα!—Δὲν μας ἀφίουν μιά στιγμὴ νὰ πάρουμε ἀέρα!» Καὶ οὕτω καθε-

ξὴς μέχρι τέλους:—«Καὶ τώρα φεύγ' ἡ Μαῦσα μὲν κ' ὁ Πήγασος ὁ γάβρος—καὶ ὑπογράφουμι πλατύς: Ὁ Πρίγκιψ ὁ Μαῦρος». Ἄ, μὰ δὲν ἤξευρετε τί φαῖδρὸν μοῦ ἐπροξέννησεν ἡ ἔμμετρος αὐτῇ ἐπιστολή! Εἰς Διαγωνισμόν Μουσικῆς, φίλτατε Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, μόνον δύο ἢ τρεῖς θὰ ἤμπορεσσαν νὰ λάβουν μέρος. Ὡστε, βλέπετε, οἱ δὲν θὰ ἔχη κανένα γούστο. Φίλησέ μου τὴν Ὠραίαν Ἀρθοδόξην.

Πρέπει νὰ μου στείλῃς 50 λεπτὰ διὰ νὰλλάξω τὴν διευθύνσιν, Πυργομυλῆ. Ἀγρία Ἀμερικανίς, καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα μοῦ προτείνεις, τὰ ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἄλλα. Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ περιγραφή σου. Ραμυῖλε, περιμένω ἀνυπομένως εἰδήσεις σου νεωτέρας καὶ δηγίας περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου, καθὼς καὶ ἀπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας, Τράχαρ-Τρουκαρ κτλ. κτλ.

Δὲν ἔχει ἄδικον ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, ἀγαπητὴ Τοῖν-Τσὼν! Δὲν τοῦ ἔστειλα τὸ ἐπισκεπτήριόν σου, διότι μοῦ ἐφάνη κάπως ἀπότομον καὶ ἐπιτακτικόν· δὲν ἤθελα δὲ νὰ λάβῃ κακὴν ἰδέαν περὶ σοῦ ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, ἐνῶ εἶσαι τόσον καλὸ παιδί. Ἄμ' δὲν ἤξευρες καὶ ἐν ἄλλοι: ὅτι ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων ἐπροφίτησεν ὅτι θὰ βραβευθῇ εἰς τὴν Καλλιγραφίαν, ἐνῶ συγχρόνως παρεπονείτο κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ καλλιγράψῃ...

Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πέρουν καὶ δίδουν πραγματικῶς—μοῦ γράφει τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίτης.—Ἐγὼ τὸ καλοκαίρι δὲν ἀφῆκα συνδρομητὴν σου χωρὶς νὰ ταλλάξω. Ἰδοὺ δὲ πῶς θὰ περάσω τὸ καλοκαίρι: θὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸν Πόρον, θὰ ξυπνῶ πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, θὰ πέρνω τὰ φυλλάδιά σου καὶ τοὺς παλαιούς σου τόμους, θὰ πηγαίνω περίπατον μὲ τὴν θείαν

μου, θὰ κάθωμαι κάτω ἀπὸ κανὲν πεῦκον καὶ θὰ σε ἀναγινώσκω, ἐνῶ τὰ πουλάκια θὰ κελαδοῦν ἀπ' ἐπάνω μου, τὰ ἀρνάκια θὰ βόσκουν γύρω μου, καὶ θάναπνέω τὸν ζωογόνον ἀέρα τῶν πεντικῶν. Ἀμα ἀρχίσῃ ἡ ζέστη, θὰ πηγαίνω εἰς τὸ κολυμβί. Τὸ βράδυ πάλιν θὰ πέρνω τὰ φυλλάδιά σου, θὰ ἐμβαίνω εἰς καμμίαν βάρκαν καὶ ἐνῶ αὐτὴ θὰ σιγῇ μὲ τὸ πανάκι τῆς τὰ γαλανά νερά, ἐγὼ θὰ σιγῇ μὲ τὴν φαντασίαν μου... τὰς χώρας ποῦ θὰ περνᾷ ἡ Ἀσπροῦλα ἡ ὁ Ἐκτωρ... εἰς πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιόν μου;» Θαυμάσιον, ἀγαπητόν μου Κῆμα τῆς Σαλαμίτης! Αἰμιλία Βίμαρμένη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἐλπίζω ὅτι ἄλλοτε δὲν θὰ βραδύνῃς τόσον νὰ μου γράψῃς.

Φαντάζουμαι, Τρεχαγυρεοπούλε, πόσα αὐγά θὰ ἔσπασες, ἀπ' οὗ τὰ ἐλιανες ζεματιστὰ καὶ τα ἔρριπτες κάτω! Καλὰ σοῦ ἔκαμαν νὰ σε διώξουν κακὴν κακῶς ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον. Ἄμ' ἔτσι βρίσκονται ταῦτά; Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω νὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, Διογένη Δαέρτιε! καὶ πολὺ τακτικὴν μάλιστα! Μὰ εἶνε ἐρωτήσεις αὐταί;...

Φίλτατε Χ. Β. Σαδοῦκα, τὸ πρὸς τὸ Διογένη Δαέρτιον τετραδίδόν σου δὲν ἔστειλα, διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ τῷ εἶχες στείλῃ ἐν ἄλλο, ἀπ' οὗ ἐκεῖνος ἐπρότεινε τὴν ἀνταλλαγὴν· τώρα ἔλαβες τὸ ἰδικόν σου, ὥστε ἡ ἀνταλλαγή ἐτελείωσε. Φυλάττω τὸ περισσεῦον τετραδίδόν μὲ τὰ γραμματόσημόν του, δι' ἄλλην σου ἀνταλλαγὴν. Σοῦ ἀπῆντησα, ἀγαπητὴ Διόδωτε, ὅτι ἡ ἐπιστολή σου ἐκείνη ἐλήφθη, ἀλλ' ὅτι τὸ σχέδιόν σου δυστυχῶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν. Σοῦ ἔγραφα μάλιστα καὶ διὰ ποίους λόγους. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Ἀνδραλυσία, καὶ διὰ

τὴν νέαν συνδρομήτριαν. Ἄ, μὰ εἴσαι ἀνεκτί-
μητος! Διὰ τὸ ἄλλο ὅμως πού μου γράφεις...
τί νά σου εἰπῶ! Πιστεύεις ὅτι εἶνε δυνατόν νά
προδοῖ ψευδώνυμον, καί μάλιστα ἀπὸ ἐμὲ καί
ἀπὸ τὸσφ μακράν;!

Τί εὐμορφόν τὸ γραφισμάτι τῆς Ἀρτιγόρης
Ἰατρίδου! Πότε θά μου γράψῃ καί καμμίαν ἐ-
πιστολήν;

Ἔσπασα τὸ κεφάλι μου, Τίχ, Τάχ, ἀλλὰ δὲν
ἠμπόρεσα νά ἐννοήσω αὐτοὺς τοὺς μαθητικούς
λόγους. Ἰσως θά εἶνε ἀπλὴ μετάφρασις τῆς με-
τριχοσύνης. Τί καθαρὰ καί τακτικὰ τὰ τετρά-
διά σου!

«Τὴν Κυριακὴν — μού γράφει εὐθυμότετα ἡ
Παπαρούνα τῆς Πεντέλης — ἐπήγαμεν εἰς τὴν
Κηρυσιάν μετ' τὴν Καρδερίαν καί μετ' τὴν Αἰχ-
μάλωτον Χελιδόνα, καθ' ὅδον δὲ ἀπηντήσα-
μεν ὅλα... τὰ ἀνθρώπα ψευδώνυμα τῶν συνδρο-
μητῶν σου, ἥτοι: Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν,
Λευκὸν Ρόδον, Μαργαρίταν, Λευκὸν Κρίνον,
Ἀνεμώνην, Δάφνην, Λευκὴν Βιολέτταν, Τα-
πεινὸν Ἴον, διαφόρων εἰδῶν Ἀγριολούουδα καί
μίαν Παπαρούναν... τῶν προπῶδων τῆς Πεντέ-
λης». Πολὺ καλὰ!

Δύνασαι, ἀγαπητὴ Ναυτοπούλα, νά στείλῃς
ἐλεύθερα τὸ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην
τετράδιόν σου. Τὸ πολὺ-πολὺ ἀπόφυγε καί σὺ
τὰ πατριωτικά, μήπως ἀνοιχθῇ ἡ ἐπιστολή. Ὁ
Οἰδίπους Τύραννος εἶνε ἀκριδῶτος; Δὲν
ἐννοῶ γὰρ!

Φάρε τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
μον σοῦ ἐξέλεξα. Δύναται νά μου γράψῃ καί ἡ
ἀδελφὴ σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι.

Μὴ φοβέσαι, Ὁραία Δορκάς, καί τὰ Μ.
Μυστικά δὲν θά τελώσουν ποτέ. Ἀπεναντία;
ὅσφ ἀνταλλάσσει κανεὶς καί σχηματίζει λεύκα-
μα, τόσον περισσότερον αὐξάνει τὸ γούστὸ του.
«Ea mangleant vient l'appetit, λέγουσι οἱ
Γάλλοι. Μόνον τὰ ἐκ τοῦ Γραφείου μου διελ-
θόντα τετράδια, πλησιάζουν τώρα καὶ 1000!

Βεβαίως Ὁκύπτου Ἀχιλλεὺ! σὰν βαλθῇ κα-
νεὶς μετ' τὴν καρδίαν του καί τὰ μαθήματα εἶνε
διασκεδαστικά. Πόσον ἐχάρην πού ἔλαβα γράμμα
σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν!

Τότε, ἀγαπητὴ μου Μοῦσα τῆς Ἀστρονο-
μίας, (πόσον με διεσκέδασεν ἡ ἐπιστολή σου!)
εἰμπορεῖς νά προτείνῃς εἰς ἄλλους. Αὐτὸ ἔκα-
μαν ὅλοι!

Κ' ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὴν μουσικὴν, Λευ-
κοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν. Ὑποβέτω ὅτι
δὲν εἶνε διόλου δύσκολον νά μάθῃς μουσικὴν καί
νά διαπρέψῃς μάλιστα, ἀρ' οὐ ἔχῃς τόσον πό-
θον. Πηγαίνεις ἀρὰ γε εἰς τὸ Ὁδεῖον;

Μὰ ξέρω κ' ἐγὼ πῶς νά ὀνομάσῃς τὸ γατάκι
σου, ἀγαπητὴ Ὑπολαίς; Κατὰ τὸ χρῶμά του
καί... κατὰ τὴν καλαισθησίαν σου.

Θά γίνῃ αὐτὸ πού μου γράφεις, Ἄνδρ Κιχῶτη,
διότι τὸ σχεδιάζω πρὸ πολλοῦ. Ἔδωσα τὴν πρὸς
τὸν κ. Φαίδωνα ἐπιστολήν σου.

Λευκὴ Λιδώ, ἐκ τῶν τετραδίων σου ἔστειλα
μόνον πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ἡ ἐδέ-
χθησαν μετὰ σοῦ ἀνταλλαγὴν. Τὰ ἄλλα τὰ ἐ-
φύλαξα διὰ νά στέλλω, ὅσῃς σου ζητεῖ κανεὶς
ἡ σου στέλλει. Αὐτὸς εἶνε ὁ κανονισμὸς τῶν Μ.
Μυστικῶν, τὸν ὁποῖον δύνασαι νὰ ἀναγνώσῃς εἰς
τὸ θον φυλλάδιον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ-
χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
καί εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου
φίλους: Ἐργάνην Ἀθηναίαν (αὐτὴ ἐξέλε-
ξα) Βοσκοπούλαν (εὐχαρίστως), Ἐλληνο-
πούλον (ἐπρωτίμῃς αὐτὴ) καί Ταρία Ταρελά-
(τὸ πρῶτον τὸ ἔχει ἄλλη) τὸ δεύτερον τὸ ἀνέ-
γνωσα καλὰ;)

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ-
λάξουν: Ἡ Ἀγρία Ἀμερικανὶς μετ' τὴν
Ἐλληνικὴν Σημαίαν καί μετ' τὴν Ἀνθισμέ-
νην Ἀμυγδαλίαν — ἡ Βραχισμένη Κου-

κουδάρια μετ' τὸν Τρεχαγυρενόπουλον καί τὴν
Κατρίαν Κωνσταντίνου — ὁ Μούρτζουφλος μετ'
τὸν Τίχ-Τάχ καί μετ' τὸν Ἀφρικανικὸν Λέοντα
— τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος μετ' τὸν πρῶτον Φοί-
βον Ἀβδόλωνα (ἂν θέλῃ νὰ νταλλάξουν καί τὰ
ὀνόματά των) καί μετ' τὴν ἐνθουσιώδη Ποιμενι-
κὴν Φλογέραν — ἡ Μικρὰ Μάγισσα μετ' τὴν
Μαρίαν τοῦ Φαλήρου (ἡ ζητεῖ καί τὰρχικά!)
— ὁ Μικρὸς Συμπαθητικὸς μετ' τὴν Ἀττικὴν
Νύκτα καί τὸν Ζαχαῖον — ἡ Αἰμιλία Εἰ-
μαρμένη μετ' τὴν Μελλοῦσαν Καλλιτέχνίδα,
Ἐπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος, Ἐννεχὴ Θρη-
τήν, Ἀγκυρὰ τῆς Εὐτυχίας, Καρχαρίαν
τοῦ Φαλήρου, Ἐλληνικὴν Καρδίαν, Ἀρχι-
ζιζάνιον, Ἀγκυρὰ τῆς Φιλίας, Παχὺν
Τοῖρον, Μὴ με Λημονεῖ, Ἡρώα Γαριβάλ-
δην, Ναυτοπούλαν, Ἀραμπεμπόυλαν, Φορ-
μίωνα καί Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν — ὁ
Κροκόδειλος τοῦ Νείλου μετ' τὴν Ποιήτριαν
Ζαφὸν, Χάλασμον Κόσμον, Ὀλύμπιον Δία,
Ἀλέξανδρον Πάλλην, Πασχαλὶν καί Ἀ-
ψέ-Σβύσε — ἡ Κουκλίτσα μετ' τὸν Κουκουρῖκον
(μετ' τὸν ὄνομά της) Καρδερίαν, Χρυσὴν Βρο-
χὴν, Τίχ-Τάχ καί Ταπεινὸν Ἴον — ὁ Κοριο-
λάρος μετ' τὸν Πολικὸν Ἀστέρα — ἡ Ἀνδα-
λουσία μετ' τὸν Κροκόδειλον τοῦ Νείλου — ὁ
Φύλαρος Ψιττακὸς μετ' τὴν Νέαν Ἑλλάδα,
Μέδουσαν, Σοφὸν Σωκράτην, Χρυσὴν Ἀ-
κτίαν, Ζαππίδα, Χρυσὸν Αἶδρα καί Καρ-
χαρίαν τοῦ Αἰγαίου (ἂν θέλουν μετ' τὰ ὀνόματά
των) — ἡ Λευκὴ Πεταλούδα μετ' τὸν Λευκὸν
Ρόδον — ὁ Ρωμαῖὸς Κίκερον μετ' τὸν Ἰππό-
την Ἀρταρίαν καί τὸν Ἀραμὶν — ἡ Ὁραία
Δορκάς μετ' τὴν Καρδερίαν καί τὸν Μούρτζου-
φλον — ὁ Ὁκύπτου Ἀχιλλεὺς μετ' τὸν Λευ-
κὸν Κρίνον, Οἰδίπῳ Τύραννον καί Ποιμε-
ρικὴν Φλογέραν — ἡ Μικρὰ Φωσφορόπωλις
μετ' τὴν Μικρὰν Μάγισσαν, Ἀπτερον Νίκην,
Ἐννεχὴ Θρητήν, Πασχαλὶν καί Ἀρχιζιζά-
νιον — ἡ Ἀγκυρὰ τῆς Εὐτυχίας καί τὴν Ὁ-
ραίαν Ἀνθοδέμνην — ἡ Λευκοπέπλος Νύμφη
τῶν Δασῶν μετ' τὴν Ἀγκυρὰ τῆς Εὐτυχίας
— ἡ Πυθία μετ' τὸν Φύλαρον Ψιττακόν — καί
ὁ Σοφὸς Σωκράτης μετ' τὴν Κυνόλεον Ση-
μαίαν.

Ἀσπασμοί, πληροφοροῖται. — Ὁ Ἀρ-
χινάυαρχος Θεμιστοκλῆς πληροφορεῖ τὴν Ναυ-
τοπούλαν, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ μουσικὸς ὁ ἀ-
φενώσας τεμάχια εἰς τοὺς συνδρομητάς μου,
ἀλλ' ὁ πρῶτος Ἀνδρέϊος Ἡπειρώτης. — Ἡ Πυ-
ρολαμπὶς ἀσπάζεται τὴν Νεράϊδαν τοῦ Για-
λοῦ ἡ Μικρὰ Μάγισσα τὸ Ἀρχιζιζάνιον ἡ
Αἰμιλία Εἰμαρμένη τὴν Ἀττικὴν Φλογέραν
ἡ Κουκλίτσα τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ Μποῦ — ὁ
Κροκόδειλος τοῦ Νείλου τὴν Ποιμερικὴν Φλο-
γέραν, ἐρωτᾷ δὲ τὸν Παγωμένον Ὁκεανόν·
διατὶ δὲν τοῦ ἔστειλε ἀκόμη τὰ τετράδιόν του,
ἀφ' οὗ ἐκεῖνος ἐπρότεινε τὴν ἀνταλλαγὴν καί τὸν
ἔκαμε νά τοῦ στείλῃ τὸ ἰδικόν του πρὸ μηνὸς καί
πλέον; — ὁ Κουταλιανὸς ἀσπάζεται τὴν Ἐλ-
ληνικὴν Θάλασσαν καί ζητεῖ τὰρχικά τοῦ Κά-
τασπρου Ἀράπη — ὁ Τρεχαγυρενόπουλος ζη-
τεῖ τὸ ὄνομα ἡ τουλάχιστον τὰρχικά τῆς Μελ-
λούσης Καλλιτέχνιδος — ὁ Διόδοτος τὸ Ἀ-
στρονόμῳ τῆς Λέσβου — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος
τὴν Ταταραίαν Κόρην — ἡ Λευκὴ Πετα-
λούδα τὴν Παπαρούναν τῆς Πεντέλης — ἡ
Ναυτοπούλα εὐχαριστεῖ τὴν Δέαν διὰ τὰς ὑπὲρ
τοῦ ψευδώνυμου τῆς ἐνεργείας· φρονεῖ ὅμως ὅτι
οἱ ἐκλογαὶ πρέπει νὰ γίνωνται ἐλεύθεροι νά ψη-
φίζουν ὅποιον ψευδώνυμον τοὺς ἀρέσει πραγματι-
κῶς — ἡ Ὁραία Δορκάς πληροφορεῖ τὸν Σ.
Τσοῦβαλιν ὅτι τὰρχικά τῆς εἶνε Ε. Κ. Β. τὸ-
νομά της ὅμως δὲν τὸ λέγει. — Ὁ Ὁκύπτου Ἀ-
χιλλεὺς ἀσπάζεται τὸν Ἀρην καί ἀντασπάζε-
ται τὴν Ἀνθισμένην Λυγαρίαν — ἡ Μικρὰ
Φωσφορόπωλις τὴν Πυρολαμπίδα — ἡ Μοῦσα
τῆς Ἀστρονομίας τὸν Λευκὸν Ρόδον, τοῦ ὁ-
ποῖου ἡ πρὸς τὸν Χ. Καρέτσον διαγωγὴ τῆν

συνεκίνησε πολὺ ἡ Ἀκρόπολις τὴν Ναυτι-
κὴν Πυθίδα (ἡς ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ Ὑπολαίς
τὴν Δέαν (ἡς ζητεῖ τὰρχικά) ἡ Λευκὴ Λιδώ
τὸν Ἀτρωμένον Λέοντα ὁ Ἀδ-λ-σὺλ-μὶ ἐ-
ρωτᾷ τὸν Παταράν· διατὶ δὲν κουρεῖται τὰ
μαλλιά του; ποιητὴς σκοπεύει νά γίνῃ, μουσι-
κὸς ἡ... παπᾶς; ὁ Ναστράδδιν Χόντζας τὴν
Αἰχμάλωτον Χελιδόνα, παραπονεῖται δὲ ὅτι τὸ
Ἀργεῖτικο Πράσσο δὲν ἀνταπέδωκεν ἀκόμη τὰ
Μ. Μυστικά — τέλος ὁ Μέριππος ἀσπάζεται
τὸν Μόζαρτ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς, Ἡσυχο Ἀεράκι,
Μούρτζουφλον (τὸ ἔλαβα). Ἀγρυπνον Φάρον
(ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τι νά μου γράψῃ). Σπυρί-
δωνα Τσοῦβαλιν (ἔστειλα). Τοπιλλίτην
(ἔλαβα). Καρδερίαν (μὰ μόνον λύσεις;) Ὁ-
ρειρον Θερινὴς Νυκτὸς (ἔγινε καλὰ;) Μαρίαν
Γαλλινᾶ, Μικρὸν Συμπαθητικόν (ὁ ὁποῖος
ἂν καὶ ἀσθενῇ, ἐτήρησε τὴν νηστείαν τῆς Μ.
Ἑβδομάδος, εὐγέ του!) Ἀρχιζιζάνιον, Ὑ-
μνον τῆς Ἐλευθερίας (ἔστειλα Δέσμη Μ.
Μυστικῶν) Φίλιππον Ροδοκράτην (ἔστειλα
14 καί 15). Ἀνθισμένην Λυγαρίαν (εὐσιώ-
νον τὸ δελτάριον, ἀλλὰ ποῦ!...) Κόρη τῆς
Ἑλλάδος, Χαορέα (ὁ ὁποῖος μοῦ ἀρεῖται 50
λεπτά διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ταινίας). Γαληνι-
αίαν Θάλασσαν, Φθινοπωρινὴν Βροχὴν (ἔ-
στειλα). Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας (ἂς μὴ ἀμυ-
θάλλῃ ὅτι οἱ προτείναντες ἐπιμένουν). Χιονι-
σμένον Τυμφορητόν, Δουκισσαν τῶν Ἀθη-
νῶν, Ἐλεῖον Ρούφον, Ἐέλπουσαν, Ἀνδροῦ-
τσον, Ἐδρατον Ζώνην (ἡ ὁποία φρονεῖ ὅτι
πᾶς μὴ συνδρομητὴς μου εἶνε δυστυχὴς!) Ἀ-
πόμαρον Ρομφιλιώτην (ἔστειλα). Κιθαροδὸν
Ἀβδόλωνα (πολὺ πολὺ εὐχαρίστως!) Ἀγκυ-
ραν τῆς Φιλίας (δὲν πειράζει· ἀργότερα!) Τρο-
μάραν (κάνει τώρα κρῖον εἰς τὸ Λονδίνον;) Ἀ-
τταγίδα, Κόρτε Παπαράκη (ἔλαβα σου!)
τσιμουδιά! Νέαν Ἑλλάδα, Λέοντα τὸν Ἰ-
σαννον (πρὸς τὸ παρόν, ὅχι). Ναστράδδιν
Χόντζαν (δόξα σοι ὁ Θεός, τελοσπάντων!)
Κερκυραϊκὸν Μύριμκα, Ναυσικάαν, Μέ-
ριππον καί ἀδελφόν, Σοφὸν Σωκράτην (ἀπα-
ράδεκτον τὸ νέον ψευδώνυμον). Ἰωάννην Χρι-
στοφίδην (χρειάζονται 50 λεπτά διὰ τὴν ἀλλα-
γὴν). Ἀφροισμένον Κῆμα (ἀρκετὰ καλὴ ἡ ζω-
γραφία). Εὐδωρον Οἰκίαν κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' αὐτοὺς στέλλονται μέχρι τῆς 26 Μαΐου ἐ.ε.

213 Λεξιγράφος.

Εἰς θεᾶν τινα ἀρχαίαν ζῶον ὅταν προταχθῇ
Βασιλέας τῆς Αἰγύπτου παρευθὺς θά παρασθῇ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαρίας.

214 Στοιχειογράφος.

Εἰμαι ποταμὸς μεγάλος, τὴν μικρὰν Ἀσίαν βρέχω·
δίχως κεφαλὴν ἂν μείνω, χρῶμα κ' εὐωδίαν ἔχω.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὀσίας Μαρίας.

215. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰ ἐπτὰ μυστήρια κατέχω θέσιν μίαν·
ἂν μ' ἀναγραμματισέτε
ὅς κάμνω νὰ πορῆσθε
καί με πολλὰ παρόμοια σὰς φέρω ἀπορίαν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίχ-Τάχ.

216 Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καί τὸ τελικόν, ὁ ἄδικτος τὸ κομίζει·
τὸ δεύτερον εἶν' ἔντομον, τὰ σιτηρὰ θέρζει·
τὸ τρίτον μου εἶνε καρπός, ἐκ τῆς Ἀβυσσινίας·
τέκνον ἐγὼ τῆς Στωϊκῆς τότε φιλοσοφίας·
τὸ πέμπτον μου εἶνε χωρίον, μορεῖς νὰ καταλύσῃς·
τὸ ἕκτον μου ἐξάγεται· ἐάν τὰ ἄλλα λύσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἐννεχὴ Θεοῦ. Μιχαὴλ Τσοῦβαλιν.

217. Δογμοπαγνιον.

Ποία πῶλις εἶνε μέσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
«Διαπλάσεως».
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.